

[Erik Hansen.]

Selv om man kan gennemføre ændringer, som gør, at loven virker mere rimeligt, så er det jo betænkeligt, at vi står i en situation, hvor der på finansloven er afsat 850 mill. kr. til arbejdsløshedsdagpenge, mens ministeren nu i sin fremsættelsestale kan anføre, at beløbet skønnes ikke at blive under 2.500 mill. kr. — det vil altså sige, at ministeren skønner, beløbet bliver noget større. Det kan nok give anledning til nogen tanker om, hvor vigtigt det er at få beskæftigelse sat i gang, hvor vigtigt det er at få hold på disse ting, inden de økonomisk løber alt for løbsk.

Når man nu kommer op på de satser, som lovforslaget her indebærer, har ministeren så øje for, at der er noget, der hedder minimallønnings, og hvordan har ministeren det i den aktuelle situation med dette problem, netop i dette øjeblik?

Jeg vil gerne tilsige lovforslaget en velvilg behandling i udvalget, sådan at vi hurtigt kan få det gjort til en realitet. Da vi i 1968 startede den store lovgivning, da fik vi fra arbejdsministeriet et bilag, der indeholdt en oversigt over de tilsvarende regler i de øvrige nordiske lande. Af flere grunde tror jeg der er behov for at få dette papir ajourført og få en oversigt over, hvordan disse regler nu er inden for hele det nordiske arbejdsmarked. Det er noget, vi kan få i udvalget, det er noget, som jeg tror der er behov for.

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget.

Palle Simonsen (KF):

Når vi nu for anden gang i træk står over for et forslag om fremrykning af reguleringen af arbejdsløshedssatserne, så er det vel en slags udtryk for, at der på en eller anden måde må være noget galt med den arbejdsløshedsforsikringslovgivning, som vi etablerede for få år tilbage. Jeg vil gerne omkring dette spørgsmål komme med nogle enkelte principielle betragtninger.

Den ene skal være denne, at med den re-

lativt væsentlige forøgelse af maksimumsbeløbet, som nu foreslås, fra de 132 kr. til de ca. 160 kr. pr. dag, bliver der unægtelig et problem, som også hr. Erik Hansen var inde på: forholdet til minimallønningserne. Der er noget, som er meget vanskeligt for mange mennesker i samfundet at forstå, at man kan have en timelønssats i arbejdsløshedsforsikringen, som ligger noget over minimallønsatserne; vel vidende, at man selvfølgelig kun kan få 90 pct. af den hidtidige arbejdsindkomst, så er det, ligesom der her opstår et problem. På den anden side opstår problemet, at der er nogle mennesker, som hr. Brøndsted var inde på, der til trods for denne forøgelse ikke får nogen særlig høj procentuel dækning i forhold til deres hidtidige arbejdsindkomst.

Det kan selvfølgelig ikke ske omkring dette lovforslag, men jeg tror, der er behov for, at vi snart får disse ting nærmere analyseret for ligesom at finde et system, som kan virke mere retfærdigt og også mere forståeligt for befolkningen og den enkelte, end det er tilfældet i dag.

Dermed bevæger vi os også over i spørgsmålet om skattetræk af denne arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg tror ikke, det fortsat kan være holdbart, at man ikke foretager et nøjagtigt skattetræk af arbejdsløshedsdagpengene, som man for eksempel gør det omkring sygedagpengene. Når vi ikke har de samme problemer omkring denne sag, så er det jo, fordi det foregår med fuldt skattetræk. Vi vil — ikke mindst med de nye satser her — komme til at opleve eksempler, og formentlig ikke så få eksempler, hvor man på grund af skattetrækket i og for sig får mere ud af at få arbejdsløshedsunderstøttelse end af at være i arbejde. Men det er jo ikke til glæde for den pågældende, for ved afslutningen af året melder problemet sig, så skal man efterbetale det, som man betalte for lidt i sin tid. Derfor mener jeg, det er utilfredsstillende både for systemet og for den enkelte.

Vi er i og for sig, som tilfældet også var sidste år, principielt imod denne fremryk-